



Միսաք Մեծարեւելց

Սոնադին

Միջոցին մեջ կը թռչնի
լույսի ծաղիկը թրթռուն.
ընկած մըռայլն ամպերուն,
տըխտը է ծովն աշունի:

Տորեկներուն կը հակին
գորշություններն հոգվոյս մեջ՝
ու գիշերվա երգը գեշ
լացալ թոնով մը մեկին:

Ամայության մը տրտում
կու գա ինձ ցավն երբեմնի.
և երագանքս անպատում
կը կոծկոծի՛, կ'արյունի:

Հովը կ'ոռնա խուլորեն,
ու գիշերը կ'երկարի՛.
ալիքներու ժրխորեն
ու սարսափեն խավարի:

Դալուկ սիրո մ'աշնանային
կը կաթն դողն հոգվոյս մեջ,
ուր հուրիներ կը նային

անըջածին, լուսամեջ:

Բայց կը վախճանամ որ նորեն
խուսափի՜ լույսն երագին,
ու մըշուշներ գաղտորեն
վայելքներու շուրջ հածին:

Աղաղակ մը մեջն հոգվույս,
արագորեն կը ձայնե
մահվան պարը սրտահույզ,
մեռա՛ծ է կույսը ձյունե:

Տարփատեն՝ չիկ, գաղփաղփում,
աղջիկն է ան անուրջիս,
երագունակ ու փաղփում
հոգին կանգնած է առջիս:

Ու կը տեսնեմ դեռ շողուն
փայլը սրտին իր նըսեմ.
մոգութենեն աչքերուն
հափշտակված կ'երագեմ...: